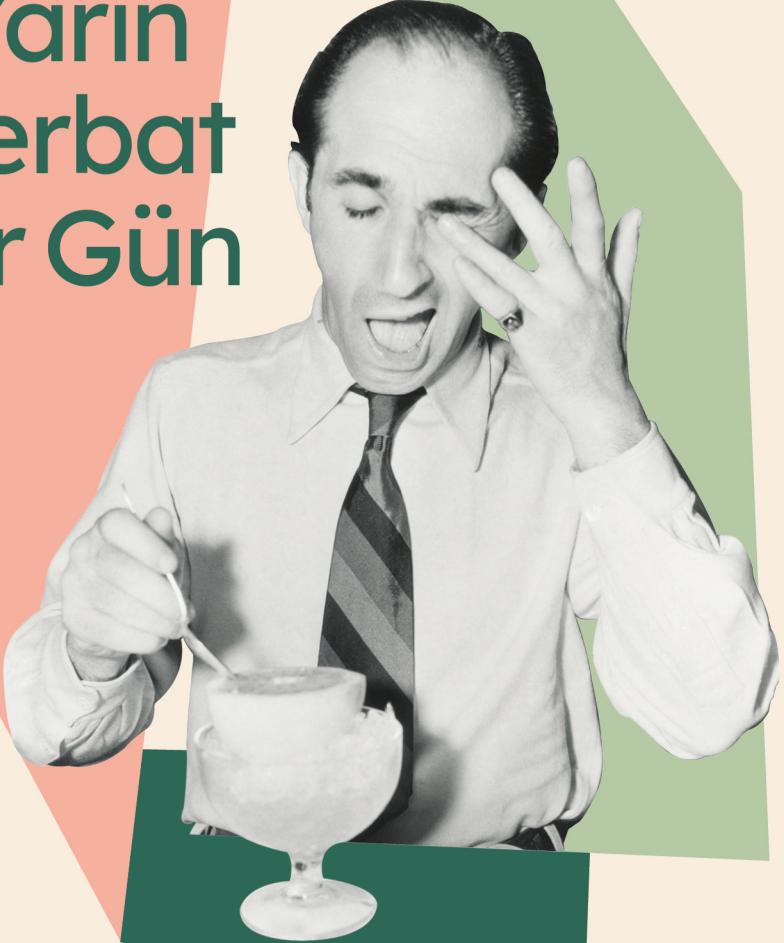

DOROTHY
PARKER

Yarın
Berbat
Bir Gün

Toplu Öyküler-1

Türkçeleştiren:
Başak Bekişli

Delij

Dorothy Parker

22 Ağustos 1893'te dünyaya geldi. Öğrenimine Manhattan'daki bir Katolik rahibe okulunda başlayıp New Jersey'deki Miss Dana Okulu'nda devam etti. Ancak okul hayatı on dört yaşında son buldu. *Vogue*, *Vanity Fair*, *Life*, *Saturday Evening Post* gibi pek çok dergide şiirleri, denemeleri, tiyatro eleştirileri yayımlandı. Birlikte New York'un ünlü edebiyat topluluğu Algonquin Yuvarlak Masası'nı oluşturacağı ortaklarıyla *Vanity Fair*'de tanıştı. Sözünü sakınmadan yaptığı eleştirilerden ötürü *Vanity Fair*'den kovulunca eleştiri yazılarına *Ainslee's* dergisinde devam etti. 1925'te *The New Yorker* için öyküler yazmaya başladı. "Büyük Sarışın" ("Big Blonde") adlı öyküsüyle 1929'da O. Henry Ödülü'nü kazandı. Parker 1930'larda Avrupa'ya gitti. Şiir, öykü, kitap eleştirisi, tiyatro oyunu, film senaryosu, şarkı sözü gibi farklı türleri kapsayan yazı çalışmalarını yaşamı boyunca sürdürdü. Aralarında *Enough Rope* (1926), *Sunset Gun* (1928), *Laments for the Living* (1930), *Death and Taxes* (1931), *After Such Pleasures* (1933), *Here Lies* (1939) gibi eserlerinin bulunduğu derlemelere imza attı. 1942 yılında *Toplu Öyküler*'i yayımlandı. 1958'de Amerikan Güzel Sanatlar ve Edebiyat Akademisi tarafından verilen Marjorie Peabody Waite Ödülü'ne layık görüldü. 7 Haziran 1967'de yaşamını kaybetti.

Başak Bekişli

1991 yılında Ankara'da doğdu. 2014 yılında Bilkent Üniversitesi, İnsani Bilimler ve Edebiyat Fakültesi, Mütercim Tercümanlık Bölümü'nden mezun oldu. İngilizce ve Fransızcadan çeviriler yapıyor. Çevirisini üstlendiği eserler arasında, *İkna* (Jane Austen), *Tanrının Çocukları* (Mary Doria Russell), *Bir Noel Şarkısı* (Charles Dickens), *Tom Sawyer'ın Maceraları* (Mark Twain), *Chicago Kızları* (Stuart Dybek) ve *Bahçedeki Fil* (Michael Morpurgo) gibi farklı türde kitapların yanı sıra çeşitli yaş gruplarına yönelik hazırlanmış çocuk kitapları bulunuyor.

YARIN BERBAT BİR GÜN TOPLU ÖYKÜLER-1

© 2018, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1924-1995, The National Association for the Advancement of
Colored People

İlk baskı 1995 yılında, ABD'de *Complete Stories* adıyla Penguin Books tarafından
gerçekleştirilmiştir.
Çeviriye esas alınan edisyon 2003 yılında, ABD'de *Complete Stories* adıyla
Penguin Random House LLC'nin alt yayın grubu olan Penguin Publishing Group'un
Penguin Classics koleksiyonu içinde yayımlanmıştır.

Bu kitabın telif hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Dorothy Parker
TÜRKÇELEŞTİREN: Başak Bekişli
EDİTÖR: Hilâl Aydın
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-55-7
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

DOROTHY PARKER

Toplu Öyküleri-1

**Yarın Berbat
Bir Gün**

Deli

İÇİNDEKİLER

Ne Hoş, Ne Cici Bir Tablo	7
Çok Kötü	20
Bay Durant	35
Malum Bir Hanımefendi	51
Harika İhtiyar Beyefendi	56
Gecenin Üçünde Diyalog	72
Son Çay	75
Ah! Ne Çekici Adam!	80
Seyahatname	86
Küçük Curtis	92
Cinsiyetler	110
Siyah Beyaz Düzenleme	116
Bir Telefon Görüşmesi	122
Yarın Berbat Bir Gün	129
Sadece Ufak Bir Tane	137
Şövalye Ruhlu Çapkının Pelerini	143
Jartiyer	147
New York'tan Detroit'e	152
Büyük Sarışın	157
Gayet İyiydin	188
Medeniyet Beşiği	193
Fakat Sağdaki	198
İşte Buradayız	204
Lambalı Kadın	216
Havai Fişeklerden Önce Alacakaranlık	226
Yeşil Danteller İçinde Genç Bir Kadın	247
At Suratlı	255

Ne Hoş, Ne Cici Bir Tablo

I

Bay Wheelock çiti buduyordu. Bundan hoşlanmadığı söylenemezdi. Kurtbağrının hafiften mide bulandıran çiçeğinin kokusu olmasa, bu işten kesinlikle zevk alırdı. Yeni bahçe makası epey keskin ve parlaktı; genç, yeşil saplar koptukça, çalının düzgün, köşeli tepesi genişleyip düzleştikçe, bir iş halletmiş olmanın verdiği tatmini duyuyordu. Ama daha yapılacak çok iş vardı. Aslında bununla bir hafta önce ilgilenmesi gerekirdi, ne var ki Bay Wheelock'ın akşam yemeği vaktinden önce şehirden dönebildiği ilk gün bugündü.

Çiti budamak, Bay Wheelock'a güvenle teslim edilebilecek az sayıdaki ev işinden biriydi. Evle ilgili işlerdeki beceriksizliğiyle nam salmıştı. Bunu bütün mahalle bilirdi. Bayan Wheelock'ın tüm şakalarının kaynağı da zaten buydu. Kadının en popüler anekdotu, Bay Wheelock'ın yenilgiyle sonuçlanan yedi yıllık bir mücadelenin ardından nihayet geçen kış, ocağın icabına bakması için bir adam tutması üzerineydi. Kadının takdire şayan bir hafızası vardı ve çoğu zaman kendisi de hikâyenin parçası olduğundan, asla tek kelime atlamazdı. Yazın şu son günlerinde bile, bu olayı anlatırken neredeyse gülmekten konuşamıyordu.

İlk evlendiklerinde Bay Wheelock de bu eğlenceye ortak olmuştu. Şakanın daha başarılı olmasını sağlamak için, gerçekte

olduğundan daha beceriksizmiş numarası bile yapmıştı. Fakat artık kendi âcizliğinin sohbet malzemesi olmasından bıkmıştı. Bayan Wheelock'ın tanıdığı tüm erkekler (kuzenleri, eniştereli, birlikte li-seye gittiği oğlanlar, komşuların eşleri) raf kurma, kilit onarma ya da sandık yapma konusunda ustaydı. Bay Wheelock, bu tarz işlere yönelik ilgisizliğinde oldukça kadınsı bir yan olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Geçenlerde Bayan Wheelock bir komşunun akşam yemeği so-furasını şenlendirmek adına onun çekiç ve İngiliz anahtarı kullanma konusundaki kifayetsizliğiyle ilgili hikâyeler anlatırken, Bay Wheelock buna karşılık vermek istemişti. Şöyle haykırmak gelmişti için-den: “Pekâlâ, diyelim ki böyle işlerde hiç becerikli değilim. Ne olmuş yani?”

Bu fikri kafasında ölçüp biçmiş, sözcükleri telaffuz ederken sesi-nin nasıl çıkacağını hayal etmeye çalışmıştı. Fakat kendini müdafaa için, “Ne olmuş yani?” sorusunun ötesinde bir sav düşünemiyordu. Daha sert bir şey bulamaması her nedense, onu biraz rahatlatmış-tı. Bu durum, karısının herkesin önünde gerçekleştirdiği şaka yollu takılmalara karşılık verme planını gönül rahatlığıyla imkânsız hâle getiriyordu.

Bayan Wheelock, şimdi, düzgün sıvalı evin pırıl pırıl veranda-sında oturuyordu. Yanında kocasının gömlek ve iç çamaşırlarından bir yığın vardı; fiyat etiketleri hâlâ üzerlerindeydi. Kocasını giymeden önce hepsinin düğmelerini gözden geçiriyor, onları daha sağlam tut-turuyordu. Bayan Wheelock bir düğmeyi dikmek için asla kopması-nı beklemezdi. El çabukluğu ve hünerle gerçekleştirdiği çekiştirmele-re belli belirsiz bir direnç gösteren ipliğe karşı, dudaklarını birbirine bastırarak hızlı, kararlı hareketlerle çalışırdı.

Uzun boylu bir kadın değildi ve çocuğunun doğumundan beri, hafif ve zarif bir tombulluktan kalıcı bir tıknazlığa geçiş yapmıştı. Kahverengi saçları gür olmakla birlikte, alını civarındaki değişken

bir hat üzerinde uzuyordu. Gece saçlarını bigudilere sarmak kadının alışkanlığıydı, ama bukleler asla doğru düzgün olmuyordu. Saçı fevkalade beceriklilikle şekillendirilmiş olsa da duruşu, bigudilerin mümkün olduğunca çabuk takıldığını ve işin bir an önce kurtulmak için yapıldığını sezdiriyordu. Temizliğe tutkuyla bağlı olan kadın, her fırsatta bolca kullandığı antiseptik sabun gibi kokardı. İnsanlara, biraz da gereksiz yere, asla herhangi bir kozmetik ürün kullanmadığını söylemeyi âdet edinmişti. Diyet yaparak kilo vermeye çalışan, krema, puding ve kahvaltılık gevrek gibi besleyici şeyleri yemek listelerinden çıkaran kadınları hor görmekte sınır tanımazdı.

Adelaide Wheelock'ın arkadaşları (ki epey arkadaşı vardı), ondan müsahamasız biri olarak söz ederdi. Kendisi de arkadaşları da bunu iltifat sayardı.

Wheelock'ların beş yaşındaki kızı Abla, ufacık çim alanı bölen çakıllı yolda sessizce oyun oynuyordu. Doğduğu günden beri Abla olarak bilinirdi ve annesi hâlâ onun için erkek kardeş planları yapıyordu. Abla'nın bebek arabası bodrumda duruyordu, bebekken giydiği kıyafetler de bir ümitle şifoniyer çekmecelerine istiflenip kaldırılmıştı. Ancak, Bay Wheelock'ın çalıştığı reklam ajansında zam yapılması nadir bir olaydı ve adamın şu anki maaşı geçim maliyetlerini karşılayacak noktaya zar zor yetişmişti. Etrafıca düşündüklerinde, kendilerini bir erkek evlat sahibi olacak güçte görmüyorlardı. Hem Bay Wheelock hem de Bayan Wheelock, adamın beşiği boş bırakma konusundaki kabahatini yoğun bir şekilde hissediyordu.

Abla güzel bir çocuk değildi, gerçi hatları muntazamdı ve günün birinde alımlı gözleri olacaktı. Ama şimdilik sol gözü belli bir yöne baktığında hafifçe burnuna doğru dönüyordu; kız yedi yaşına basar basmaz ameliyat edeceklerdi. Saçları soluk ve pörsüktü, ten rengi de kötüydü. Zayıf, kırılğan, ufak tefek bir kızdı. Bununla birlikte söz konusu olan resmedilmeye değer bir narinlik değil; dişleri, boğazı ve burnunun içindeki muğlak şeyler için sürekli tedavi görmesi gereken

türden bir nanemollalıktı. Yakın zamanda geniz etini aldırmişti ve hâlâ mendil yerine cerrahi gazlı bezlerden kesilmiş kare parçalar kullanıyordu. Annesi de o da, her nedense, bunların ona bir nevi itibar kazandırdığını hissediyordu.

Kız, annesinin ona aldığı bir ya da birkaç beden büyük elbiseler yüzünden de zorluk yaşıyordu. Kadın bunu Abla'nın onları büyü-yünce de giyebileceği ümidiyle yapsa da, bu asla gerçekleşmeyecek bir beklentiymiş gibi görünüyordu; zira kızın etekleri her zaman çok uzundu, küçük elbiselerinin omuzları ise incecik dirseklerinin yarısına kadar iniyordu. Bu içler acısı kıyafetler bir yana, kızın herhangi bir kıyafeti asla düzgün biçimde taşıyamayacağı, bir şekilde anlaşılabilirdi.

Bay Wheelock budama işini yaparken arada sırada ona şöyle bir bakıyordu. Şimdiye kadar çocuğa karşı baba sevgisinin hararetli heyecanı namına hiçbir şey hissetmemişti. Kız ekşimiş süt ve ısınmış kauçuk kokan solgun, koca kafalı bir bebekken, babası onun karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Abla adamın kendisini huzursuz hissetmesine yol açıyor, belirsiz bir biçimde onu rahatsız ediyordu. Kızın terbiye edilip yetiştirilmesinde adamın hiç payı olmamıştı; Bayan Wheelock öyle becerikli bir anneydi ki ikisinin yerini de dolduruyordu. Abla herhangi bir şey için izin istemek üzere babasına geldiğinde, adam mesele her neyse annesine sormasını söylerdi.

Adam kendini olağan baba sevgisine sahip biri olarak görüyordu. Kızın, yüreğinde hakikaten şiddetli duygular uyandırdığı zamanlar da vardı: ameliyathanenin dışındaki koridorda beklediği zaman; kızın hâlâ anestezinin etkisi altında, yüksek hastane yatağında ufacık, bembeyaz kesilmiş, biçare bir hâlde yattığı zaman; bir kere de, adamın bir kapıyı kazara kızın başparmağının üzerine kapattığı zaman. Fakat başından beri, bir kişilik olarak Abla'dan hoşlanmadığını kendi içinde hemen hemen kabullenmişti.

Abla kötü sağlığına rağmen sürekli ağlayıp sızlanan mızımız bir

çocuk değildi. Her daim makul ve terbiyeli olmuştı; misafirlerle konuşmaya razı, bencillikten kati şekilde uzaktı. Asla başka çocuklar gibi başını belaya sokmazdı. Başka çocukları pek umursamazdı. Kendisinden “eski usule göre yetişmiş” diye bahsedildiğini duymuştu ve narin olduğunu biliyordu; bu vasıfların onu diğer çocuklardan epey yukarıda bir konuma yerleştirdiğini hissediyordu. Hem onlar kaba saba ve bedensel sağlıkları konusunda umursamazdılar.

Abla, güvenliği konusunda son derece ihtiyatlıydı. Çimlerin akşam doğru genellikle nemli olduğunu biliyor; bu yüzden şimdi çakıllı yolun ortasında kalarak katlanmış bir gazetenin üzerinde oturmaya ve toplamasına izin verilen üç petunyayla gizemli oyunlarından birini oynamaya dikkat ediyordu. Bayan Wheelock ıslak çimlerden uzak durması, lastik ayakkabılarını giymesi ya da aniden bir esinti çıkarsa ceketini sırtına alması konusunda onunla asla ikinci bir kez konuşmak zorunda kalmazdı. Abla derhâl laftan anlayan bir çocuktü, hem de her zaman.

II

Bayan Wheelock kafasını dikişinden kaldırıp baktı ve kocasıyla konuştu. Sesi yüksek ve tiz, son derece kararlı biçimde neşeliydi. Üst kattaki penceresinden, aşağıdaki verandada oynayan Abla’ya seslenerek talimat verme alışkanlığından ötürü her zaman gereğinden birazcık daha yüksek sesle konuşurdu.

“Babası,” dedi.

Abla’nın doğumundan aşağı yukarı sekiz ay kadar önce adama babası demeye başlamıştı. Onda da çocukta da adama adıyla seslenme ve konuşmaya devam etmeden önce adamın dikkatini verdiğini gösterene dek bekleme huyu vardı.

Bay Wheelock budamayı bırakıp doğruldu ve ona doğru döndü.

Beklediği güvenceyi alan kadın, “Babası,” diye devam etti, “bugün Ablâyla birlikte saat on postasını almaya gittiğimizde, aşağıda, postanede Bay Ince’i gördüm... Bu arada postada pek bir şey yoktu, yalnızca Grace Williams’ın Cod Burnu’nda gittikleri şu yerden bana yolladığı bir kartpostal ile büyük mağazaların birinin yaza özel kürk indirimleri hakkında bir reklam (sanki çok umurumda!), bir de bankadan sana gelen bir sirküler. Senin dert etmeyeceğini bildiğimden, açtım.

Her neyse, kış için odunlarımızın teslim edilmesi konusunda son çare olarak önce Bay Ince’i sıkıştırdım diye düşündüm. Başta beni görmedi... gerçi, beni gördüğünden ama görmemiş gibi yaptığından eminim... ben yine de doğruca peşinden koştum. ‘Ah, Bay Ince!’ dedim. O da, ‘Aa, merhaba, Bayan Wheelock,’ dedi, sonra seni sordu; ben de senin gayet iyi olduğunu falan söyledim. Sonra da ‘Baksanıza, Bay Ince,’ dedim, ‘şu bizim odunların teslimatı ne oldu?’ O da ‘Eh, Bayan Wheelock,’ dedi, ‘ilk fırsatta teslim edeceğim, fakat şu anda yardımcı eksikim var.’

Yardımcı eksikmiş! Tabii ki bir şey diyemedim, ama sanırım ona bakışımdan bunu ne kadar inandırıcı bulduğumu anlamıştır. Yalnızca şöyle dedim: ‘Pekâlâ, Bay Ince, ama bizi unutmayın. Ani bir soğuk bastırabilir,’ dedim, ‘ve salonda ateşimiz olmadan öylece ortada kalabiliriz. Bizi unutmayın,’ dedim. O da, ‘Hayır,’ dedi, unutmazmış.

Eğer o odunlar pazartesiye kadar burada olmazsa, bence senin konuya el atman lazım, babası. Böyle erteleyip durmanın anlamı yok. Bir bakmışsın soğuk bastırmış ve salonda ateşimiz olmadan kalakalmışız; olur mu olur! İhmal etme ve muhakkak bu işle ilgilen, tamam mı babası? Eğer unutmazsam, pazartesi günü sana tekrar hatırlatacağım, akılda tutulacak öyle çok şey var ki!”

Bay Wheelock başıyla onaylayıp budama işine ve düşüncelerine geri döndü. Son zamanlarda boş vakitlerinin çoğunu meşgul eden düşüncelerdi bunlar. Akşam yemeğinden sonra Adelaide dikiş dikerken ya da hizmetçiyle tartışırken, aynı fikri zihninde tekrar tekrar

evirip çeviren Bay Wheelock, elindeki derginin kayıp dizine düşmesine aldırılmıyordu. Adam öyle bir noktaya gelmişti ki, gün boyunca kendini bu düşünceye kaptırmayı dört gözle bekliyordu. Çalı çiti budama işini de memnuniyetle karşılamıştı; sonuçta insan aynı anda hem çalı budayıp hem de düşünebiliyordu.

Bir yerlerden tesadüfen öğrendiği bir hikâyeye başlamıştı bu iş. Tam hatırlayamıyordu... duymuş muydu yoksa okumuş muydu? Muhtemelen okumuş olduğunu, buna birinin trende bıraktığı bir mizah gazetesinin arka sayfalarında rastlamış olduğunu düşündü.

Hikâye banliyöde yaşayan bir adam hakkındaydı. Adam her sabah aynı vagondaki aynı koltukta oturarak saat 8.12'de şehre gitmiş ve her akşam aynı vagondaki aynı koltukta oturarak 5.17'de evine, karısının yanına dönmüştü. Hayatının yirmi yılını böyle geçirmişti. Sonra bir gece eve gelmemişti. İşyerine bir daha hiç dönmemişti. Resmen kayıplara karışmıştı.

Onu gören son insan, 5.17 trenindeki kondüktördü.

“Bu hatta çalışmaya başladığımdan beri her akşam yaptığı gibi,” diye bildirdi adam, “Grand Central Terminali’ndeki platformda ilerledi. Bir ayağını basamağa koydu, sonra aniden durdu ve, ‘Ah, canı cehenneme,’ dedi, ayağını basamaktan çekti, yürüyüp gitti. İşte herhangi birinin onu son görüşü böyle oldu.”

Bu hikâyenin Bay Wheelock’ın hayal âlemini etki altına alma biçimi ilginçti. Başlarda bunu biraz gülünç bir anekdot olarak düşünmüştü, sonra hakikat olarak kabul etme noktasına gelmişti. Adamın sürekli aynı vagondaki aynı koltukta oturmasının bu kadar vurgulanmasını gereksiz buluyordu. Bu ona önemsiz görünüyordu. Adamın karısı hakkında uzun uzun düşünüyor, adamın hangi banliyöde yaşadığını merak ediyordu. Meseleyi kafasında kurmaya, adamın ayağını vagonun basamağından çekmeden önce hissettiği şeyi hissetmek için uğraşmaya bayılıyordu. Adamın nereye gidip ortadan kaybolduğu, hayatının geri kalanını nasıl geçirdiğiyle ilgili tahminlerle

hiç alakadar olmuyordu. Bay Wheelock kendini, adamın, “Ah, canı cehenneme,” dediği ve yürüyüp gittiği o âna kaptırmış durumdaydı. “Ah, canı cehenneme,” lafı Bay Wheelock’a o an adamın ağzından çıkabilecek güzel bir laf, durumun mükemmel bir özeti gibi geliyordu.

Kendisini adamın yerine koymaya çalıştı. Fakat hayır, o bunu başka türlü yapardı. Bunu yapmanın gerçek yolu başkaydı.

Bunun gibi bir yaz akşamı, mesela, Adelaide verandada düğme diker ve Abla etrafta bir yerlerde oyun oynarken. Evlerinden istasyona doğru giden sokakta upuzun uzanan gölgelerle hoş, sessiz bir akşam olmalıydı. Bahçe makasını ya da hortumu (veya her neyle oyalanıyorsa onu) elinden bırakacaktı; o şeyi yere fırlatmayacaktı, sadece sessizce bir kenara bırakacak, sonra yürüyerek bahçe kapısından çıkıp gidecek, sokakta ilerleyecekti ve onu son görüşleri böyle olacaktı. Zamanlamasını öyle iyi ayarlayacaktı ki, tam da şehre giden 6.03 trenine rahat rahat yetişecekti.

Oradan sonrasını pek düşünmedi. Reklam ajansından sonsuza dek ayrılmaya özellikle can atıyor değildi. İşinden hoşlanmadığı söylenemezdi. Daha çalışma hayatına yeni atıldığı zamandan beri reklam ajansındaydı; sıkı çalışıyordu ve bu durumu saymazsak, işi hakkında şu ya da bu şekilde kafaya taktığı bir şey yoktu.

Bay Wheelock’a öyle geliyordu ki, “Ah, canı cehenneme” hikâyesini öğrenmeden önce sanki hiçbir zaman herhangi bir konuyu kafaya takmamıştı. Fakat işyerinden de kaybolması gerekeceği kesindi. Orada tekrar ortaya çıkmak her şeyi berbat ederdi. 6.03 treniyle Grand Central Terminali’ne vardıktan sonra Batı’ya giden bir trene binmeyi aklından geçirdi; Buffalo’ya gidebilirdi mesela ya da belki Chicago’ya. Bu kısmı şimdilik gidişata bırakıp, kayıplara karışma arzusunun onu büsbütün saracağı an üzerinde durmak daha iyiydi. Makası elinden bırakacağı ve yürüyerek bahçe kapısından çıkıp gideceği o an...

Onu asil uğraştıran, “Ah, canı cehenneme” lafıydı. Bay Wheelock bunda değişiklik yapmak istemeyeceğini hissediyordu; hareketi öyle güzel tamamlıyordu ki. Fakat bunu kime söylemesi gerektiğini tam olarak bilmiyordu.

İstasyona doğru giderken yolunun üstündeki postaneye uğrayıp bu lafı postane müdürüne söyleyebilirdi; ama postane müdürü muhtemelen onun yalnızca postada kendisine gelen hiçbir şey olmamasından ötürü canının sıkıldığını düşünürdü. Bay Wheelock’ın asla kullanmadığı 6.03 treninin kondüktörü de ona gerekli alakayı göstermezdi. Elbette esas yapılması gereken şey, bunu tam da makası yere bırakmadan önce Adelaide’e söylemek olurdu. Fakat her nedense, Bay Wheelock o sahneyi hayal dünyasında çok net şekilde canlandıramıyordu.

III

“Babası,” dedi Bayan Wheelock, canlı bir tavırla.

Adam budama işini bırakıp kadına döndü.

“Babası,” diye anlattı kadın, “bu sabah Doktor Mann’ın arabasını evin önünden geçerken gördüm... Bay Warren’a bir bakacaktı, adamcağızın romatizması iyiye gidiyor... Bizi de şöyle bir yoklaması için onu bir dakikalığına içeri çağırdım.”

Kadın yüzünü şekilden şekle sokup göz kırptı ve başını, konuşmanın konusunun o olduğunu belirtmek için, kendini oyununa kaptırmış hâldeki Ablâ’nın bulunduğu yöne doğru pek çok kez hararetili biçimde salladı.

Adamın meseleyi anladığından emin olduğunda, “Gayet iyi gittiğimizi söyledi,” diye devam etti Bayan Wheelock. “O b-a-d-e-m-c-i-k-lerin a-l-ı-n-m-a-s-ı-n-a hiç ihtiyaç olmadığını söyledi. Ama ben düşündüm ki, hava birazcık serinler serinlemez, önümüzdeki ay

bir ara şehre gidelim de Doktor Sturges bize bir baksın. Ben işi sağlama almayı tercih ederim.”

“İyi de, Doktor Lytton bunun gerekli olmadığını söyledi, hastanedeki doktorlar da ve onu bebekliğinden beri tanıyan Doktor Mann da,” diye karşılık verdi Bay Wheelock.

“Biliyorum, biliyorum,” diye yanıtladı karısı. “Ama ben işi sağlama almayı tercih ederim.”

Bay Wheelock çitine geri döndü.

Ah, elbette bunu yapamazdı; yapabileceğini hiçbir zaman, bir dakikalığına bile ciddi olarak düşünmemişti. Elbette yapamazdı. Bunu yapmak için en ufak bir bahanesi olamazdı. Adelaide dört dörtlük bir kadın, tam anlamıyla sadık bir eş, evladına neredeyse kul köle olan bir anneydi. Evi tutumlulukla çekip çeviriyordu. Banliyö esnafının güvenilir hizmet sunmasını sağlayıncaya dek onlara rahat vermiyor, peş peşe gelen düşük ücretli, doğru dürüst eğitim görmemiş hizmetçileri ısrarla eğitiyor, bir evi idare etmenin gerektirdiği binlerce ufak tefek, teferruatlı işi neşeyle yapıyordu. Adamın kılık kıyafetiyle ilgileniyor, ihtiyaç duyduğunu düşündüğünde ona ilaç veriyor, önüne koyulan her yemeğin hazırlığına nezaret ediyordu; bunlar özel maharet isteyen yemekler olmasa da yiyecekler her zaman besleyici ve genel olarak oldukça güzel pişirilmiş olurdu. Kadın asla çileden çıkmaz, asla bunalıma girmez, asla hasta olmazdı.

En ufak bir bahanesi yoktu. İnsanlar bunu bildiği için onun yerine bir bahane üretti. Başka bir kadın olması gerektiğini söylerlerdi.

Bay Wheelock kaşlarını çattı ve dikbaşı, körpe bir dalı kırtı. *Yüce Tanrım*, istediği son şey başka bir kadındı. Onun istediği şey, bunu yapabileceğinin farkına vardığı andı, bahçe makasını yere bırakacağı an...

Ah, elbette yapamazdı; bunu herkes kadar iyi biliyordu. Adelaide ve Abla... Onlar ne yapardı? Henüz evin borcu bile bitmemişti ve bir iki yıl içinde Abla'nın gözü için gereken şu ameliyat yapılacaktı.

DOROTHY PARKER

Toplu Öyküler-1

YARIN BERBAT BİR GÜN

Caz Çağı'nın en çok konuşulan cüretkâr kadınlarından biri olan Dorothy Parker, döneminin ruhunu bütün ihtişamı ve karanlığı içinde yansıtan esprili ve sivri dilli bir yazar. Türkçeye ilk kez çevrilen öykülerinde; canlı şehir yaşamının genç, gösterişçi ve sığ sakinlerinin yanı sıra yaptıkları kötü seçimlerin bedelini ödeyen, hayal kırıklıklarıyla çevrelenmiş, çıkış yolu arayan sıradan insanların yaşamlarına odaklanıyor.

Bazı Hollywood filmlerinin senaryo ve diyaloglarında da imzası olan Parker, kadın erkek ilişkilerindeki iletişim sorunlarının doğurduğu ezeli savaşın ve komik diyalogların güncelliğini hâlâ koruduğu bu öykülerde, tüm maskeleri birer birer düşürüyor. İnsanın acınası ikiyüzlülüğünü, cehaletini ve türlü zaaflarını, keskin bir göz ve alaycı bir tebessümle gözler önüne seriyor.

delidolu.com.tr

   delidolukitap

 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-55-7

9 786052 349557